

VI Biennal d'Art de Corbera d'Ebre

Vol ser un espai de reflexió i un instrument de difusió dels Drets Humans a través de l'art. Es va inaugurar ahir i es podrà visitar fins al 31 de juliol.

4a edició del festival Food Trucks

Prop d'una vintena de caravanes de menjar, deu tipus de cerveses artesanes, un Mercat Vintage, entre altres coses. Avui al Parc del Xiribencs d'Amposta.

piscina» perquè «eren gent de pocs o cap estudi, que no seguien cap teoria, aplicaven la pràctica, el sentit comú i moltes hores de treball».

Alguns estudis apunten que la industrialització de la Sénia, ja va començar a l'edat mitjana. Carol Allepuz explicava que «de les primeres coses a què ens vam dedicar va ser la indústria naval, quan el riu Ebre era navegable. Els pins per a fer vaixells, els tallàvem dels nostres Ports i ja vam començar a modelar-la i covant-la, per a fer les quilles dels vaixells».

I tot i que en aquells temps, el principal model econòmic era l'economia de subsistència, la Sénia amb la transformació de la fusta ja tenia un «rererefons plenament industrial i econòmic», sentenciava Allepuz.

El clúster

Durant tot el segle XX la indústria es va consolidar al poble de la Sénia, va anar creixent i guanyant protagonisme i sent part de l'ADN de la seva gent. La Sénia era coneguda com «l'Andorra del moble» o «el País del moble». Tant a

«Els clústers són necessaris perquè les empreses no arribin a tenir 1.000 treballadors»

escala nacional, com a escala mundial ens trobàvem en un moment de bonança i prosperitat econòmica i els joves del poble quedaven per «fer empreses» tal com explicava José Ferré.

Com aquells que jugaven al monopoli, i mai millor dit. El teixit industrial de la Sénia, anava creixent i a poc a poc, però de manera determinant es va consolidant dins del mercat català, estatal i, fins i tot, internacional. D'una forma anàrquica i espontània les patronals del poble, apliquen un sistema basat amb la subcontractació de petites empreses que satisfien la demanda d'un determinat producte, com podia ser les taules, l'emballatge, ferratges, alumini o pintura. Actualment, aquest tipus de sistema l'anomenem clúster, però fins a l'any 2000 cap fabricant de la Sénia tenia la percepció de funcionar dins d'aquesta terminologia. Com ens explica Joan Roca, secretari del Col·lectiu d'Empresaris del Moble de la Sénia: «Els clústers són necessaris perquè les empreses no arribin a tenir 1.000 treballadors». Roca continuava amb «són economies d'escala, busquen tenir unes subcontractacions que permetin el desenvolupament de l'empresa».

El moble que es fabrica a la Sénia
El producte que es fabrica a la Sénia és un producte d'ús domèstic,

Treballadors del moble de la Sénia ahir al matí. FOTO: JOAN REVILLAS

modern, de disseny i econòmic. Molt econòmic. La Sénia i la seva indústria van créixer les dimensions que van créixer perquè van saber diferenciar-se dels seus competidors, abaratint el cos del producte, però sense perdre el disseny.

La clau era fabricar el moble amb melamines i xapes. La melamina és un tipus de tauler aglomerat, construït per encenalls i bocins de fusta trinxada, barrejats amb cola de resina sintètica i premsats a gran pressió. La xapa és paper imprès amb tintes, a partir del qual s'imita el disseny dels taulers de fusta natural.

El crac del 2008

«Vam viure uns anys de molt creixement. La construcció i nosaltres anàvem darrere. Ens va crear una idea fictícia: era créixer cada any no una xifra, sinó dos xifres. Semblava com si el contrari no podia ser» assumeix el president del Col·lectiu d'Empresaris del Moble de la Sénia (CEMS), Josep Ferré.

Abans de l'esclafit de la crisi, el nombre d'empreses dedicades a la fabricació del moble d'aquest municipi amb llavors uns 6.400

habitants amb una setantena d'indústries i el nombre de treballadors fregava els 2.500.

La Sénia era un nucli industrial de primer ordre, que atreïa treballadors de tot el territori, del Maestrat i de les Terres de l'Ebre. Però al final, tal com explica, Carol Allepuz, «les empreses no han desaparegut, el que ha canviat és la dimensió. Perquè inclús Antaix, està viva amb un format més petit, però amb el mateix segell». I continuava dient: «Bàsicament, les empreses van superar la crisi a la Sénia. Tancar, en van tancar menys de cinc».

Tanmateix, «el que passa és que quan tu entres a la Sénia veus les botigues tancades. Botigues sí que van tancar quasi totes, menys les cinc o sis que queden ara». Així doncs, Allepuz conclouia, «la fatxada de la Sénia no és representativa de l'activitat que actualment realment hi ha».

Ara com ara, l'entrada és com un plató al més pur estil Hollywood, d'una superproducció apocalíptica. Caminant per allí, pots pensar des que estàs a punt de ser devorant per un zombi o que bàsicament el poble està abando-

15%
De la població a l'atur

900
Treballadors a la indústria del moble i auxiliars

20.000
Metres quadrats d'exposició a les botigues del moble

nat. I aquest va ser l'escenari que va immortalitzar l'equip de TV3, però la Sénia està ben viva i els números parlen per si sols. El municipi del Montsià, de fet, ha passat a ser l'únic clúster del moble a Catalunya, amb «unes 40 empreses, 900 treballadors i una facturació anual d'uns 130 a 150 milions d'euros», segons informa Joan Roca. Fet que diu molt del caràcter de la gent del poble, ja que el 2014 només la indústria local només ocupava 400 treballadors.

Així doncs, el creixement s'ha notat. José Ferré, president del CEMS, ha explicat «funcionen bé, no al nivell que estàvem acostumats, però continuen en peu».

En el cas concret de la Sénia, però, el sector va entendre que calia reinventar-se, canviar de rumb per poder sobreviure i reprendre el vol. Algunes empreses han apostat per elevar la qualitat i poder, així, fer front a altres competidors més enllà de l'oferta estandaritzada i de baix preu de les grans superfícies. Altres han apostat per la instal·lació hotelera, també n'hi ha de dedicades al moble juvenil i, fins i tot, algunes s'han llençat a la creació i ins-

El municipi té unes 40 empreses amb facturació anual d'uns 130 a 150 milions d'euros

tal·lació de cuines. També dues de robòtica i maquinària per a la indústria, una altra de tubs i tres d'emballatge.

Tot i que el principal mercat continua sent l'estatal, els fabricants entenen que el futur es troba en la internacionalització. Creuen, però, que fan falta «recursos humans i econòmics» per fer el salt. Aquests recursos són principalment, la manca de mà d'obra qualificada i d'infraestructures viàries al territori. Els moblistes sempre han estat uns clars defensors de l'autovia A-7 per l'interior, infraestructura que fa anys que esperen i de vital importància. Però com explicava Joan Roca, secretari del CEMS: «La gent de la Sénia no s'ha fiat mai de ningú, és un poble molt individualista, són cabuts, mai han buscat el suport de cap administració i l'administració tampoc els ho ha donat mai. Però tot això que hem aconseguit».

Carol Allepuz conclouia amb «el procés de compra i venda en tots els sectors, és una adaptació a les possibilitats i gustos dels consumidors». «Abans et compraràs un portàtil o una jaqueta de cuir a una taula de centre». Així doncs, segons Allepuz: «La Sénia no té capacitat d'influir per canviar això, ens hem d'adaptar a la realitat de comprador i donar-li un valor extra a allò que venem».